

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

22. února 2015

Zaslali:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

BOŽÍ MAJESTÁT

ČTENÍ: EXODUS 35, ŽALMY 92-93, 1. KORINTSKÝM 4-5

Žalm 145 je posledním žalmem, který napsal král David, a je nádherným projevem zbožňování a chvály Boha Izraele, jehož David uctívá celým svým bytím. Hovoří o Boží všezahrnující, prozřetelné péči o všechna Jeho stvoření.

Mnohokrát se mi v životě nestalo, že by bratři měli kázání na téma podobného žalmu. Stejně jako oni mám i já pocit, že tyto výrazy chvály a zbožňování jsou na můj vkus příliš honosné. Když slyším některého bratra na veřejnosti mluvit o Bohu v modlitbě jako o „MÉM Bohu“, mám vždy pocit nepatřičnosti.

Žalm začíná slovy, která známe z **Hymnu 68**: „Budu Tě velebit, můj Bože, ó Králi.“ David však byl králem celého Izraele! Přesto se však nepovažoval za vládce Božího vyvoleného lidu, ale spíše za jeho vůdce.

„Už tenkrát, když králem nad námi byl Saul, vyváděl a přiváděl jsi Izraele ty. Tobě Hospodin řekl: Ty budeš pást Izraele, můj lid, ty budeš vévodou nad Izraelem“ (2. Samuelova 5:2).

David, ač byl mocným králem, věděl ve svém nitru, že je pouze vůdcem podléhajícím Božímu příkazu, kterým byl učiněn skrze proroka Samuela na pokyn samotného Boha. David se vždy naprosto spoléhal na Boha na nebesích. V žalmech pro Boha mnohokrát používá výrazů jako skála, pevnost a vysvoboditel, jako například v **Žalmu 18**.

„Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrzi, vysvoboditeli, Bože můj, má skálo, utíkám se k tobě, štíte můj a rohu spásy, nedobytný hrade“ (Žalm 18:3).

„Tys můj skalní štít a pevná tvrz má, ved' mě pro své jméno a doved' mě k cíli“ (Žalm 31:4).

„Bud' mi skalním příbytkem a budu se tam uchylovat stále. Rozhodls o mé záchraně, tys můj skalní štít, moje pevná tvrz“ (Žalm 71:3).

V žádném případě nebyl vládcem, který by se spoléhal sám na sebe. Všichni ve svém srdci víme, že tato slova použil na základě své vlastní zkušenosti – zvláště po tom, co si vytrpěl, když byl král Saul natolik zaujat proti němu, že se jej snažil jakýmkoliv způsobem zbavit. Jakožto král se David zcela spoléhal na Boha.

Ptáme se tedy dnes sami sebe, nakolik jsme schopni ve svém srdci a ve své mysli sdílet Davidovy vznešené duchovní zkušenosti. Spoléháme se na Boha každý den? Rozjímáme o lásce, kterou k nám chová a kvůli které si neponechal ani svého syna, svého jediného Syna?

Ježíš sám nám pravil: *„Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží“ (Matouš 11:28-30).* A všimněte si, že jho vždy je určeno pro dvojici!

V několika dalších verších **Žalmu 145** David přechází od svých zkušeností k širšímu světu a vidí, jak velkou potřebu Boží spásy mají všichni lidé. Ptáme se sami sebe, zda s ostatními mluvíme o své víře (**verš 5**) s opravdovým nadšením; proudí z nás naše slova jako voda z životadárného pramene, kdykoliv se nám k tomu naskytne příležitost?

Abych vám uvedl dva jednoduché každodenní příklady – jak se bavíme s prodavačkou u pokladny v místním supermarketu? Zmínili jste se někdy nějaké prodavače, z jakého důvodu jste k ní vždy tak příjemní a milí? Má žena Valerie čas od času recituje báseň, která se jmenuje „Živoucí Kristus“.

Nejen ve slovech, která říkáš,
nejen ve tvých činech,
nýbrž v nevědomých hnutích,
se projevuje Kristus.

Je světlo na tvé tváři
zbožným úsměvem?
Ne, cítila jsem Jeho přítomnost,
když ses usmála.

Pro mě to nebyla pravda, kterou jsi učila,
pro tebe tak jasná, pro mě tak mlhavá.
Ale když jsi přišla,
s tebou přišel i On.

Dává mi znamení z tvého života,
z tvého srdce ke mně proudí Jeho láska,
dokud tě neztratím z očí
a neuvidím místo tebe Krista.

I lidská slova, jako jsou tato, mi připadají příliš vznešená a honosná. Milí bratři a sestry, jsme však svatými lidmi, povolánými z tohoto temného světa milujícím Otcem, měli bychom tedy být světlem v tomto nejtemnějším z věků. Jsme „hrdí“ na našeho Boha a na to, co pro nás každý den činí, natolik, abychom pociťovali potřebu vyprávět ostatním o dobrotě Pána, vyjádřené v tomto žalmu? „*Hospodin je milostivý, plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný. Hospodin je ke všem dobrotivý, nade vším, co učinil, se slitovává*“ (**Žalm 145:8-9**).

David pokračuje ve **verších 10-12** tohoto žalmu tím, že vypráví, jak Boží vlastní dílo vzdává Bohu chválu, která Mu náleží, a sice tím, že je tím, čím jej chtěl mít: jablň například krásou svého ovoce a libanonský cedr svým nádherným majestátem. Naším úkolem je ukázat lidem, že se snažíme být takoví, jaké nás Bůh stvořil – „k obrazu Božímu“. Snažíme se být Jeho pravými dětmi – jako Jeho Syn. Neměli bychom jim to ale říkat, měli by to sami vidět na našem každodenním životě.

O trochu později ve **verších 11-13** se David pouze neohlíží zpět, ale pohlíží i kupředu k budoucímu Království Božímu. Vzpomeňte si, že některá slova z **verše 13** opakuje Nebúkadnesar (**Daniel 4:1-3 a verš 34**). Pokud je i takový král pohnut k tomu, aby se vyjadřoval tímto způsobem, co potom my, mí bratři a sestry?

Bůh se stará o všechny naše potřeby a s láskou nám dává ještě více, než potřebujeme. Slovo „blízko“ v **Žalmu 145:18** v originále znamená blízkost pravých přátel. Máme privilegium, že můžeme mluvit s Bohem kdykoliv, ve dne či v noci. Je neustále přítomen, naslouchá nám a vyslyší náš nárek.

Jsem velmi staromódní bratr a nelíbí se mi, jak se v dnešní době změnil způsob telefonování. Dříve jsme vytočili číslo a pokud byl člověk, kterému jsme volali, doma, zvedl jej. Pokud ne, museli jsme to zkusit později (**Žalm 145:18**). Nyní je to úplně jiné! Poslouchám tolik automatizovaných odpovědí,

keré mě žádají, abych stiskl jedničku, pokud chci mluvit s konkrétní osobou, dvojku, pokud si chci domluvit schůzku, trojku pro cokoliv jiného, nebo abych počkal, že volaná osoba právě hovoří. To se nikdy nemůže stát, když přicházíme k Bohu v modlitbě – nikdy! (Znovu si přečtete verš 18.)

Ze všech těchto důvodů se ptám každého z vás (včetně sebe), zda Jej naše ústa chválí, aby nakonec veškeré tělo žehnilo Jeho svatému jménu na věky věků?

Zamysleme se nad krásou tohoto žalmu, když si připomínáme největší z Božích darů lidstvu. „Přidržuj se bezúhonného, hled' na přímého; pokojný muž bude mít potomstvo“ (**Žalm 37:37**).

Bratr Trevor Pritchard: Leamington Spa, V.B. 22.02.15